

[Jørgen Jensen.]

let om 26 ugers reglen og den debat, der har været omkring den, har skabt så megen tvivl om viljen både hos regeringspartiet og hos andre politikere, at det er nødvendigt at få klargjort, både om man vil gøre noget, og hvornår man vil gøre noget. Jeg skal erindre om, at da regeringspartiet i foråret ikke havde vilje til at gøre noget, faldt der udtalelser om, at det jo ikke var rejst fra fagbevægelsens kompetente forsamlinger. Det fik jeg at vide så sent som i løbet af sommeren i en brevveksling. Det var vel rigtigt, men det var rejst fra de hundrede tusinde arbejdsløse, det var rejst fra fagforeninger. Men det er rigtigt, at i dag er det sådan, at de samvirkende arbejdsløsheds-kasser, at forbundene, at LO alle sammen har rejst krav om ændring af 26 ugers reglen, og så ville det også have været mere rimeligt, om man i stedet for en klar afvisning fra den socialdemokratiske ordfører om, at det vil man absolut ikke, selv havde taget initiativer til, ud over dette at man siger man vil forhandle det i et udvalg, at sige til dem, der er ramt af denne regel, at nu sætter vi ind for at forbedre det for jer.

Så er der de konkrete forslag fra DKP. Først spørgsmålet om fuld erstatning. Jeg tror, det er en nødvendig forudsætning ikke alene for de ledige, men også fordi det kan være med til at fastholde en købekraft, som kan sætte ind direkte imod den beskæftigelseskrise, vi har. Når man taler om overdækning, kan jeg ikke lade være med at erindre om mange af de andre problemer, som de ledige har, for det er ikke alene et økonomisk problem: det er nødvendigt at sige her igen, at vi har mellem hundrede og to hundrede tusinde arbejdsløse, at de arbejdsløse bliver udsat for en propaganda hver eneste dag. Der har lige været topmøde mellem de såkaldte regeringer fra de store industrilande. Hvad kunne man sige derfra? Man kunne sige, at krisen og arbejdsløsheden ikke kunne afskaffes, men ville fortsætte. Vi fik et septemberforlig, som yderligere forringede de arbejdende menneskers vilkår, som greb ind økonomisk og socialt på en lang række områder. Man sagde, det var for at gavne beskæftigelsen, men det gjorde det ikke. Økonomer og politikere siger næsten hver eneste dag, at vi kan forvente arbejdsløshed i 1976 og 1977.

Forstår man egentlig, hvad det betyder for dem, der går arbejdsløse? Det betyder ikke alene økonomiske problemer, det betyder også en utryghed, det betyder, at de arbejdsløse er angst for dagen i morgen. For de unge betyder det, at de ikke rigtig tror på, at de får brug for den uddannelse, de har fået, medens de kan huske den. Jeg ser hver eneste dag mennesker, som ikke kan betragtes som gamle, på et halvt hundrede år, men som frygter for, at de aldrig nogen sinde kommer i gang igen. Hvad er det egentlig for et samfund, som tillader sig at sætte 150.000 mennesker uden for fællesskabet og så oven i købet diskuterer, hvorvidt de har krav på fuld erstatning, diskuterer det alene som et økonomisk problem? Jeg vil sige, de skulle ikke alene have fuld erstatning, men når vi påtvinger dem alle de andre menneskelige problemer, skulle de så ikke have mere, sådan at de i hvert fald fik kompensation for alle de andre lidelser, vi påfører dem? Det ville vel være rimeligt, at vi sagde det til os selv, og derfor fatter jeg ikke, at man kan have den problemstilling, når vi taler om fuld erstatning.

180 dages reglen er der sagt meget om. Jeg tror, vi skal gøre os klart, at den skal ophæves, og det er da glædeligt, at alle her har givet udtryk for, at det vil man sætte ind for.

Så er der 26 ugers reglen. Man afviser skarpt fra socialdemokratiet — jeg er ikke forbavset over, at mange fra de borgerlige ville sige det — at ophæve denne regel helt. Man siger, det er for at bevare en tilknytning til arbejdsmarkedet. Ja men hvad er det egentlig taget for noget sludder i en situation, hvor vi ikke kan skaffe dem arbejde? Jeg kunne forstå, hvis det var en diskussion, vi førte på et tidspunkt, hvor der var mulighed for at sikre arbejde til alle. Men situationen er den, at vi ikke kan. Situationen er den, at regeringen og alle må erkende, at vi også får arbejdsløshed i 1976 og 1977. Det er nødvendigt at sige til dem, der er ledige: I behøver i hvert fald ikke at være utrygge for, at jeres understøttelse en dag er opbrugt. Det hjælper jo ikke, som man har gjort fra arbejdsministeriet, at sende cirkulærer ud om, at formidlingskontoret skal anvise dem arbejde først, der har gået længst ledige. Enhver ved jo, at arbejdsgiverne ikke retter sig efter noget sådant, og